

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Jako Bludný
Holandaň*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-370-0

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Prolog

Srpnový večer

Temně rudá škodovka se řítila pobřežní dálnicí severní Francie jako přízrak z pekla. Řidič zcela zjevně odhodil stranou jakoukoliv opatrnost – slabší vozy nechával daleko za sebou, hazardní jízdou odsuzoval do role statistů i automobily stejné výkonnosti a každou chvíli vybídl k souboji i stroje mnohem silnější. Uvážliví otcové rodin, kteří tudy projížděli do míst, kde chtěli strávit s rodinami pokojnou dovolenou, se šílenému řidiči snažili klidit z cesty. Když je temně rudý přízrak minul, jenom nevěřičně zakroutili hlavami, ulevili si kletbou v některém z mnoha jazyků, jimiž tudy táhnoucí prázdninovní nomádi hovořili, a snažili se na nepříjemný zážitek co nejrychleji zapomenout.

Někde v koutku myslí si Pavel uvědomoval, že se chová jako blázen. Jako naprostý, ztřeštěný, smyslů zbavený a nezodpovědný blázen. Jeho známí by ho v tuto chvíli nejspíš nepoznávali. Normálně se o něm totiž vždycky říkalo, že kdyby snad za jeho života nastal konec světa, vyšel by na ulici čekat na troubení k poslednímu soudu až poté, co by byl pečlivě zamkl na dva západy a zkontroloval, jestli je vypnutý plyn a všude zhasnuto. Teď z něj byl ale člověk zcela jiný. Pravidelnou tvář mu křivil jakýsi vzteklý škleb a jindy klidné a uvážlivé pohyby nahradila křeč, šhubající mu všemi končetinami.

„Nechceš, nechej tak...“ mumlal si pro sebe. „Všech deset bys mohla oblíznout...“

Škodovka se zběsilou myškou pokusila vklínit do prostoru, který se náhle objevil před černým citroěnem, obě vozidla se minula snad jenom o pár milimetrů.

„Zabít se kvůli tobě nenechám,“ zabručel Pavel a trochu snížil rychlost. Díky právě prožitému nebezpečí se v rudém vzteku, v němž se až doposud utápěl, objevila malá trhlinka racionality.

„Už toho budu muset nechat,“ povzdechl si a začal se rozhlížet kolem sebe. Projížděl právě vesničkou Conchille-Temple, napravo svítila světla nádraží, nalevo se líně převalovalo moře. Do chvíle, než by mohl opustit Francii – a to v tu chvíli bylo jeho nejtoužebnějším přáním – chybělo ještě pěkných pár desítek kilometrů. A i potom měla jeho cesta ve skutečnosti teprve začínat.

„No, pokud by mně šlo jenom o to, zabít se,“ ušklíbl se, „budu k tomu mít ještě dost a dost příležitostí. Mysli, Pavlíku, chováš se jako idiot.“

Škodovka ještě více zpomalila, potom jakoby neochotně zamířila k odstavnému pruhu, kde zůstala stát.

Pavel se natáhl dozadu a podal si podrobnou automapu Francie.

„Hm, takže kempy u Quendu už jsem minul,“ povzdechl si, když pohlédl na šest červených značek stanů, k nimž směřovala odbočka, již před pár minutami nechal za sebou. „Další kemp je tady, ve Vertonu.“ Pokusil se název vesnice vyslovit tak, aby co nejvíce parodoval francouzštinu, jazyk, kvůli němuž se mu, jak byl přesvědčen, zhroutil svět. Znělo to jako „ve Verrrrtóonu“. „Mám ale vůbec náladu na to, abych se s těmi žabožrouty o něčem dohadoval a ještě jim za to platil? Ne, radši se na to vykašlu.“

Prstem dále sledoval cestu na mapě.

„A co tohle... Když dojedu až do Boulogne, budu mít nalevo ‚Šedivý frňák‘, kde by se to dalo na pár hodin odstavit, abych si zdříml.“

Již se uklidnil natolik, že si uvědomoval, jak dětinské je vymýšlet další a další urážky na adresu Francie infantilním překládáním názvu Cap Gris-Nez jako „Šedivý frňák“, ale pomoci si prostě pořád ještě nemohl. Jako by těch pětatřicet let, po něž se choval rozumně a důstojně, potřeboval nyní co nejvíce zatlačit do pozadí. Sám se nad sebou znechuceně ušklíbl. „Už by to opravdu stačilo,“ povzdechl si. „Snad mně to nezůstane, to bych se sebou totiž vážně nevydržel.“

Po dalších čtyřiceti minutách měl Boulogne – neopomněl si pro sebe opět zparodovat název města a polohlasně řekl „Bullón sůrrr mérrr“ – za sebou a v městečku Marquise odbočil směrem k pobřeží. Dobře si uvědomoval, že cesty zde mohou nečekaně končit příkrým srázem do moře, takže jel pomalu a opatrně. Konečně se mu podařilo najít vesničku, ani nezjišťoval, jak se jmenuje, kde na parkovišti u jakési hospody zastavil.

Vystoupil, aby si protáhl nohy, a zamyslel se. Docela by něco snědl a koupil si pítí. „Ještě jednou to s nimi budu muset vydržet,“ zavrčel a přesvědčil se, že má v kapse doklady a peníze. „Snad už to bude naposledy, a jestli mě někdo ještě někdy ve Francii uvidí, tak ať se propadnu.“

Z oken restaurace se svítilo a linuly se odtud zvuky hudby. Když ale Pavel došel ke vstupním dveřím, zarazil se. Na skle totiž byl nedbale přilípnutý kousek papíru s nápisem FERMÉ.

„To má být jako co?“ zeptal se sám sebe polohlasem a pooděšel kousek na stranu, aby mohl nahlédnout oknem dovnitř. Chvilí mu trvalo, než jeho zrak pronikl zakouřeným prostorem. Místnost byla plná lidí. Mužů v černých oblecích a žen ve svátečních šatech. Stoly byly sražený do dlouhé tabule a na jejím konci Pavel zahlédl jakéhosi vyplašeného mladíka se zarudlou tvář a bledou dívku v bílých šatech.

„To snad není možné,“ zavrčel. „Ze všech vesnic, co jich tu je, jsem si musel vybrat zrovna tu, kde je v jediné hospodě

zavřeno, protože se jeden místní Tonda zrovna dneska rozhodl oženit se nějakou zdejší Nanynkou!“

Chvilí uvažoval o tom, že se přece jenom pokusí vniknout dovnitř, pak ale znechuceně mávl rukou. „Nemám náladu na vůbec žádné Francouze, a na Francouze, kteří se žení a vdávají, tuplem ne! Snad to do rána nějak vydržím.“

Vrazil ruce do kapes a zamířil dál po cestě směrem, kde tušil útesy a moře. Noc již svými temnými křídly zahalila celou krajinu, takže jakmile se ocitl za zákrutem cesty, kam nedosahovalo světlo z restaurace, cítil se zcela osaměle.

„Proč?“ povzdechl si. „Proč to muselo skončit zrovna takhle? Vždyť to snad nebyla tak špatná představa...“

Vzduch se chvěl zpěvem cikád a voněl nočními květy, zdálky šumělo moře, jehož vlny se rozbíjely o skalnaté útesy normanského pobřeží. Pavel měl na krátkou chvíli pocit, že zůstal jediným člověkem na světě. A do určité míry tomu tak skutečně i bylo. Obzor, který se otvíral před jeho budoucností, jak ho svým vnitřním zrakem viděl, byl zcela prázdný. Pustý, nezabydlený nikým, kdo by na něj čekal, kdo by po něm toužil. Nebyl zde jediný záchytný bod, k němuž by chtěl a mohl směřovat.

Moře zdálky šumělo, vzduch voněl nočními květy a chvěl se zpěvem cikád a Pavel se té temnoty zlomeným hlasem zeptal: „Kde jsi, Patricie, kde jsi, když nechceš být se mnou?“

Kdyby věděl, že Patricie právě usíná v náručí jiného muže a na něj ani nevzpomene, cítil by se ještě hůř...

Kapitola prvá

O niekoľik mesíců dříve...

„Měl bys něco proti tomu, kdybychom strávili letos dovolenou ve Francii?“ V Patriciině hlase zazněla jasně patrná nervozita. Dobře totiž věděla, že Pavel zemi galského kohouta v lásce nikdy nějak zvlášť neměl, navíc se mu ale opravdu nechťelo vydávat peníze za něco tak zbytečného, jako je dovolená.

Pavel zvedl hlavu od jakýchsi výkresů, které intenzivně studoval, a se zmateným výrazem se na Patricii podíval.

„Cože jsi říkala?“

„Jestli bys měl něco proti tomu, kdybychom strávili letos dovolenou ve Francii...“ opakovala Patricie ještě nervózněji. „Na jaře budu promovat a paní profesorka mně nabídla, abych se v létě zajela podívat na INALCO.“

„Kamže prosím?“ Pavel evidentně netušil, o čem je řeč.

„Na Institut National des Langues et Civilisations Orientales...“ Na Patriciině francouzštině by chybu nejspíš nenašel ani rodilý Pařížan.

„Na jaký orient?“ Pavel se chytil jednoho z mála slov, jimž porozuměl.

„Na ten institut, který se zabývá studiem a výukou východních jazyků. Sídlí v Paříži, a jak si asi vzpomeneš,“ řekla Patricie se zjevným sarkasmem v hlase, „strávila jsem tam loni měsíc na stáži.“

„Jo, tohle... A co tam chceš dělat? Vždyť už budeš mít po promoci, takže se s tím nebudeš muset otravovat.“

„Pro mě to ale není žádné ‚otravování se‘,“ bránila se Patricie. „Víš, jak je pro mě francouzština důležitá. A zrovna

včera mně došel mail od paní profesorky, kde mi píše, že by se v INALCO pro mě možná našlo něco hodně zajímavého.“

Pavel si povzdechl. Samozřejmě, že dobře věděl, že Patricie strávila loni na podzim měsíc v Paříži. Koneckonců se mu toho o svém pobytu napovídala dost a dost. Až ho z toho hlava brněla. Na Patricii – vždycky měla raději, když ji říkal „Patricie“ než „Patriko“ – mohl dokonale platit ten prastarý vtíp o ženách. Žít s ní, bylo sice těžké, bez ní to ale bylo ještě horší.

„No dobře, ale co si od toho slibuješ?“

„Nevím, ale prostě bych ráda do Paříže, budu mít po promoci, paní profesorka mě tam zve a píše něco o nějaké příležitosti. Já myslím, že to je více než dost,“ ohradila se Patricie nedůtklivě. „Kromě toho pojedete v srpnu do Francie i Lenka, moje sestra, na divadelní festival v Avignonu. Tak mě napadlo, že bychom to mohli napláňovat tak, že bychom si z Paříže udělali ještě výlet na jih, podívat se tam na ni...“

Pavel se zadíval na štíhloučkou, zlatovlasou Patricii, které se teď mezi obočím rýsovala hněvivá vráska, a znovu – jako vždy – pocítil nával touhy. Rozumově si uvědomoval, že to, po čem teď touží nejvíce, není řešení v žádném případě ideální. Právě totiž narazili na problém přímo zásadní, s kterým si občas – někdy společně, někdy každý zvlášť – lámali hlavu. Totiž jaká bude jejich společná budoucnost. Rozumově si to uvědomoval, jenže teď už rozum jeho jednání a konání neovládal.

„Pojď ke mně,“ zašeptal a vztáhl k ní ruce.

Patricie polkla a bylo vidět, že se vzrušení zmocňuje i jí. Ještě ho ale na chvíli dokázala přemoci. „Tak jak to bude s tím naším výletem?“ zeptala se.

„Pojď nejdříve ke mně, potom budeme mít dost času si o tom popovídat!“

„Kdy potom?“

„Prostě potom, jako vždycky...“

„Tak to skončí pokaždé,“ povzdechla si Patricie, bylo na ní ale vidět, že její rozhodnost je již značně podlomena.

„Viš, že máme málo času a že by bylo škoda ho nevyužít...“

Tak jako vždy o víkendech seděli v Pavlově pokoji, na stole stála láhev vína a v rohu místnosti je lákala rozestlaná postel.

„Za pár hodin mně zase odjedeš, a já budu muset týden čekat. A víš, že to čekání nesu těžce...“

„Taky je mi bez tebe v Praze smutno a taky mně chybíš,“ přikývla Patricie hlavou, „stejně bych byla ale ráda, kdybychom se teď dokázali dohodnout aspoň na tom, že pojedeme v létě společně do Paříže.“

„Takže ty by sis chtěla povídat? Jenom povídat? Opravdu nemáš chuť na nic jiného?“ usmál se Pavel.

„To víš, že mám chuť na něco jiného, na tebe!“ vydechla Patricie. „Tak to nezdržuj a slib mně, že si v létě spolu vyjedeme do Francie!“

„Jenom za jedné podmínky!“ odpověděl pevně Pavel. „Na podzim se potom vezmeme.“

„To je ale hloupá podmínka!“ usmála se Patricie. „Co bys tedy chtěl raději... Mě, a nebo svatbu?“

„Chci obojí. Všechno ale pěkně popořádku. Teď chci tebe... A svatbu až na podzim!“

„A v létě spolu pojedeme do Paříže!“

„Když jinak nedáš... V žádném případě ale nebudu jíst žáby.“

„Tak to ti, myslím, slíbit můžu určitě...“

V okamžiku, když mu ruce sklouzly z jejích pevných, napjatých prsou, lákajících ke stisku, k útlému pasu, ho napadlo, že tu svatbu vlastně zamluvili, aniž by mu cokoliv slíbila. Pak ale zapomněl na vše...

Zpuchřelými dřevěnými žaluziemi se prodíralo odpolední slunce. V pokoji bez klimatizace bylo prakticky nedýchateľno, zdálo se ale, že ani srpnový žár nedokáže utlumit hektický život Paříže. Aspoň to dokazoval až sem doléhající hluk z rušného bulváru de Clichy, na němž, kousek od světoznámého šantánu v Moulin Rouge, stál hotel Chat Noir, v němž se teď Pavel ukrutně nudil.

Pravdou sice bylo, že žáby jíst nemusel, to ale považoval za jediný klad svého pobytu v tomto nikdy nespícím městě. Zamyšleně usrkl trochu červeného vína z plastového kalíšku, původně určeného na čištění zubů, a snažil se zrekapitulovat všechna ta „utrpení“, jimiž musel do téhle chvíle projít.

Nejhorší bylo to, že snad všichni muži, které tu potkali, Patricii svlékali očima. A zdálo se, že jí to vůbec nevadí! Dokonce právě naopak. Byla ochotna dát se do řeči s kým-koliv. Od černého recepčního, přes prodavače sendvičů až po nadháněčku nevěstince, skrývajícího se v sousedním bloku. Špatné bylo, že Pavel vůbec netušil, o čem se s nimi baví. Musel ale uznat, že v případě nadháněčky to mělo jeden kladný dopad. Od okamžiku, kdy si s ní Patricie popovídala, byl Pavel vyřazen z jejího seznamu potenciálních „klientů“, takže už ho nechytala za rukáv, kdykoliv vyšel ven, a nesnažila se ho, slibujíc kdovíjaké rozkoše, zatáhnout za zaprášený závěs, který odděloval vchod podniku, v němž byla zaměstnána, od rušné ulice.

Když se Patricie zeptal, co té vyžilé vyhublé ženštině oblečené do odřených černých džinsů a černého trička bez rukávů řekla, jenom se zasmála. Když nedal pokoj a stále naléhal, řekla mu: „Vylíčila jsem jí, jak jsi lakomý, a taky jsem se jí zeptala, jestli si opravdu myslí, že když jsem tady s tebou já, potřebuješ hledat ještě nějaké jiné ženské...“

Pavlův pohled padl na kousek turistického salámu. V hor-ku se opotil, takže kdysi bílé skvrnky tuku zprůhledněly.

Rozhodně nelákal k zakousnutí, a totéž se týkalo i okoralého kousku chleba.

„To by snad byly lepší i ty žáby,“ povzdechl si, ale pak se otrásl odporem. Vzpomněl si totiž na další zážitek, bez něhož by se docela rád obešel. Patricie ho hned první večer – poté, co strávil hodinu tím, že hledal místo na zaparkování, a jen taktak se stihl osprchovat a oholit – vytáhla kamsi do Latinské čtvrti, kde mu v jakémsi hlučném bistru objednala cosi, co znělo jako ‚lemûlmarinijér‘. Když se jí nesměle zeptal, cože to vlastně bude, řekla, že se má nechat překvapit.

V okamžiku, kdy se před ním objevil otlučený kotlík naplněný pootevřenými škeblemi, pochopil, že se zase nechal nachytat. Chuť sice nebyla nejhorší, těžko se ale dokázal vypořádat s tím, že Patricie, ta sladká a elegantní Patricie, vytahuje oslizlé skořápky rukama, odtrhává je od sebe a rosolovitá tělíčka bezostyšně a jaksi lascivně vysrkává.

„Já se vždycky učil, že v restauraci se má jíst slušně,“ pokusil se ji napomenout.

„A co se ti nelíbí?“ výraz naprostého nepochopení v jejích očích zjevně nebyl hraný ani v nejmenším.

„Slušně, to znamená přiborem!“

„Tak to zkus!“

Poté, co si vyklopil kotlík do klína, čímž si získal pohrdavý úšklebek od číšníka, pochopil, že Patriciin způsob byl mnohem rozumnější.

Dolil si víno a vyhlédl z okna. V protějším domě – vzdáleném jenom pár metrů, takže všichni odtud jim viděli do oken stejně tak dobře jako oni jim, jak si se znechucením uvědomil – zahlédl malého černošského chlapce. Už ho tam spatřil víckrát; někdy se díval jenom tak na televizi, jindy si hrál s velkým plastovým autem. Teď si našel zcela novou zábavu. Vykláněl se z okna a pokřikoval na lidi. Najednou se zadíval přímo jeho směrem.

„Bon jour, monsieur!“ zakřičel a nadšeně zamával.

„Bon jour,“ odpověděl Pavel, čímž vyčerpал značnou část své francouzské slovní zásoby. Dále už uměl říct jenom „merde“, což v danou chvíli příliš vhodné nebylo, a „je t'aime“, což bylo pokud možno ještě nevhodnější.

Černoušek ale Pavlovu reakci evidentně považoval za souhlas s navázáním konverzace. Aspoň to dokazoval příval francouzských slov, která na Pavla vychrlil.

Pavel nešťastně pokrčil rameny. Měl děti rád, opravdu moc rád, a mezi jeho velké sny patřily děti, které jednou bude s Patricií mít, vyžadoval ale, aby jim rozuměl a aby ony rozuměly jemu. Což byl v danou chvíli požadavek zcela nespílnitelný. Pokusil se proto černouškovi odpovědět anglicky, teď ale zase zcela nechápavě zareagovalo dítě. Zkusmo aspoň zamával, dítě ale – zjevně zklamáno neschopností toho velkého bílého kolohnáta – na něj vyplázlo jazyk.

„Tak to mám za všechno,“ povzdechl si Pavel nahlas.

„Copak, mon cher Paul, na co si zase stěžuješ?“ ozvalo se náhle za ním. V rámci pokusů popovídat si s drzým černouškem úplně přeslechl, že se Patricie už vrátila.

„On si začal,“ postěžoval si jí s ukřivděným výrazem.

„Kdo, prosím tě?“ zeptala se udiveně Patricie.

„Tamten malý drzý kluk naproti. Něco na mě pokřikoval, a když jsem mu nerozuměl, tak na mě vyplázl jazyk!“

Patricie přistoupila k oknu, zamávala černouškovi a cosi na něj zavolala.

Chlapec nadšeně odpověděl a za chvíli na sebe s Patricií vesele pokřikovali. Pavlův pocit pátého kola od vozu se tím ale jenom prohloubil.

Po chvíli Patricie znovu zamávala a otočila se do pokoje.

„Jmenuje se Jacques a je teď sám doma, protože tatínek je v práci a maminka musela někam odejít. Zítra pojedou k moři...“ Po chvíli ještě dodala: „Chodí do druhé třídy.“

Pavel neutrálně pokrčil rameny. Sice skutečně obdivoval Patriciiny jazykové schopnosti, teď se kvůli nim ale cítil ještě zahanbenější. „Jak jsi dopadla?“ zeptal se proto raději místo toho.

„Docela dobře,“ odpověděla rychle Patricie, „vždyť ti budu o všem vyprávět. Teď bychom se ale měli rozhodnout, co podnikneme se zbytkem dne.“ Na dívce byly vidět jakési podivné a pro ni netypické rozpaky, jak si Pavel s údivem uvědomoval. Netušil ovšem, čemu je má připisovat, takže se rozhodl se tím nezabývat. Prozatím.

„A co bys chtěla dělat?“ zeptal se místo toho. „Já jsem tady docela spokojený, a teď, když ses konečně vrátila, nám už nic nechybí. Maximálně bych skočil přes ulici do supermarketu koupit ještě jednu láhev vína.“ Supermarketem myslel prodejnu řetězce Monoprix, která nabízela víno – a to velmi kvalitní víno, jak musel neochotně uznat – za skutečně neuvěřitelné ceny.

„A to by ti tentokrát nevadilo, že vydáváme zbytečně peníze?“ zeptala se ho Patricie s šibalským úsměvem, byť trochu unavenějším než obvykle.

„Měla jsi pravdu... Být v Paříži, a nedat si víno, to by byla jenom polovina zážitku.“

„A jaká by podle tebe měla být ta druhá polovina?“ zeptala se pobaveně Patricie.

„Když budu mít víno a tebe, bude zážitek úplný,“ odpověděl Pavel pevně. „Je tedy pravda, že tuhle kombinaci bych si mohl dopřát i v Liberci, a přišlo by to mnohem levněji, na druhou stranu ty bys nebyla tak spokojená. A to už jsem zjistil dávno, že když jsi spokojená ty, budu na závěr spokojený i já.“ S potěšením zaregistroval, jak se tentokrát dívka půvabně začervenala.

„Já se budu snažit, abys byl co nejspokojenější,“ slíbila mu mnohoznačně. „Teď bych si ale přece jenom chtěla ještě trochu užít Paříže. Co bys říkal na procházku?“

„Žádné mušle?“ zeptal se podezřívavě.

„Žádné!“ slíbila ochotně.

„Žádné žáby?“

„Rozhodně!“

„Žádné povídání si s Pařížany, kteří se ti budou dívat do výstřihu?“

„To už ti tedy slíbit bohužel nemůžu. Co mám dělat s tím, když se dívají tam, kam se dívat chtějí? Můžeš si ale říkat, že oni se mohou jenom dívat, zatímco ty na tom budeš večer mnohem mnohem lépe!“

„To se mně líbí! Takže ještě jeden slib. Do deseti budeme v posteli!“ nařídil Pavel nekompromisně.

„Do půlnoci, tatínku, prosím!“ Patricie se zahihňala a zatvářila jako sedmnáctiletá puberťačka, která se pokouší přesvědčit přísného otce, aby jí dovolil pozdější návrat z diskotéky. V jejím veselí zazněl opět jakýsi rušivý tón, na nějž ale Pavel nezareagoval.

„Do jedenácti!“ vžil se místo toho okamžitě do hry. „A když se jenom o minutu opozdíš, budeš mít celý zítřek domácí vězení. Zůstaneš v pokoji a já tě tu budu hlídat!“

„Do půlnoci, prosímprosímprosím,“ zadrmlila Patricie. „Já potom na tebe budu móóóc hodná!“

„Je ti ale jasné, že když na mě nebudeš opravdu moc hodná, tomu domácímu vězení neutečeš. A k tomu ti navíc ještě schovám všechny šaty!“

„Opravdu všechny?“ zatvářila se Patricie jakoby vyděšeně.

„To si piš,“ triumfoval Pavel. „A navíc i všechno prádlo!“

„Tak dobře,“ přikyvovala jakoby smířeně Patricie. „Uvidíš ale, že budu opravdu hodná, takže mě nebudeš muset trestat.“

„To ale rozhodnu já!“

Stejně mám ale štěstí, uvažoval Pavel samolibě, zatímco je dýchavičný výtah svážel do malinkého suterénu s recepcí. Jsem v Paříži, ve městě, které snad bylo postaveno pro milence, s krásnou ženskou, které se to se mnou zjevně líbí. A pokud půjdou obchody tak, jak se to zatím rýsuje, ty peníze, které to stálo, budu mít brzy zase zpátky.

„Na co myslíš?“ zeptala se ho Patricie, kterou zaujal jeho spokojený výraz.

„Že to nakonec není zase až tak špatná dovolená,“ odpověděl jí Pavel. „Ty se tu cítíš dobře, já to tu jsem schopen vydržet, víno je vynikající a musím uznat, že v noci jsi na mě opravdu hodná. Až se za pár dnů vrátíme, budeme mít na co vzpomínat.“

„Hmmm...“

„Copak, nelíbí se ti něco?“

„Ne, nic... všechno je v pořádku...“ Patricie se odmlčela, za chvíli ale pokračovala: „Víš ale, že se sem budu chtít a potřebovat vracet... A to dost často...“

„Já ti rozumím. Prostě se ti tu líbí, to ale nic nemění na tom, že budeme mít dost a dost práce doma. Zařídit si byt, ty si budeš muset najít nějakou práci, na podzim svatba a pak bychom měli začít plánovat nějakou tu rodinu...“

„Hmmm...“

Pavla znovu napadlo, že Patricie reaguje trochu jinak, než jak by očekával. Protože ale výtah zrovna se skřipěním zastavil, neměl čas na to reagovat. Navíc se zdálo, že ani Patricie nemá chuť v hovoru na dané téma pokračovat.

Rušná ulice je přivítala ještě větším dusnem, než Pavel očekával. Proudící davy lidí se valily oběma směry, všechno hlučelo a chvělo se hektickým kvasem. Patricie pokynula u vstupu do erotického podniku své známé, která se vzhledem k tomu, že nemohla očekávat žádný obchod, zklamaně stáhla dovnitř, a potom jako obvykle nahlédla do výlohy vedlejšího

soukromého Muzea erotiky. Podivné přístroje, jimiž si muži či ženy měli vyvolávat pocit slasti bez přítomnosti partnera, vypadaly skutečně zajímavě, Pavel ale dost pochyboval o tom, že by byly použitelné i prakticky. „Pojď dál,“ zatahal Patricii za ruku.

„Počkej!“ vyškubla se mu dívka a nevěřicně se zadívala na židli, v jejíž přední části se otáčelo kolo se sametovými jazýčky.

„Myslíš, že to funguje?“ zeptala se Pavla.

„Nevím, nezabývám se tím. Pojď už pryč, všichni se na tebe dívají, jak si tu ty sprostárny prohlížíš!“

Patricie se udiveně rozhlédla kolem sebe. Ani v nejmenším se nezdálo, že by její zájem o vystavené „exponáty“ vzbudil jakoukoliv pozornost. „Nepřeháněj, všem je to přece úplně jedno...“

„Mně to ale není jedno! Prostě to nemám rád.“

„Toho jsem si tedy opravdu nevšimla!“ ušklíbala se Patricie.

„Počkej, tak to nemyslím. Jsou věci, které lidé spolu dělají doma, v posteli, kde na ně nikdo nevidí, a jsou věci, které se vystavují. A mezi tím je obrovský rozdíl!“

Pavlovo svaté rozhořčení Patricii jako obvykle pobavilo. Již dávno si zvykla na jeho dvojí tvář – tu pruderní na veřejnosti, a naopak až chlípnou v soukromí. „No dobře, dobře, snad nebude hned tak zle... Stejně by mě zajímalo, co ještě dalšího vystavují uvnitř. Třeba bychom se tam poučili...“

Pavel nechal Patriciin návrh bez odpovědi a místo toho ji táhl dále. Klid ale nenašel. Tato část Paříže představovala centrum sexuálního průmyslu města nad Seinou, takže co chvíli procházeli kolem výloh prodejen s nejrůznějšími erotickými pomůckami, zaprášených vchodů do obskurních šantánů, schlíple visících plastových závěsů, oddělujících ulici od videopůjčoven s oddělenými kabinkami, a dalších podobných podniků.

Po půlhodinové procházce, během níž se Pavel stále více a více mračil a Patricie naopak zářila jako sluníčko, které ostatně díky svým zlatým vlasům připomínala, konečně došli na mnohem klidnější místo – pod Montmartre, Horu mučedníků, se slavnou bazilikou Sacré Cœur. Na schodech směřujících k této bílé, „cukrové“ homoli se usadili.

„Podívej se, Pavle, není to krása?“ vydechla Patricie.

Pod nimi se vlnilo moře střech, v dálce byla vidět budova Panthéonu, na plošině před nimi prodávali černí prodavači nejrůznější suvenýry, zezadu zněla zpívaná mše. Vzduch se chvěl teplem a voněl květinami.

„Jo, je to docela pěkné,“ neochotně připustil Pavel. „Na můj vkus je to sice... trochu velké...“

„A to vidíš jenom půlku Paříže!“ vskočila mu do řeči Patricie.

„Tím hůř,“ pokračoval Pavel. „Takový zmatek... ale kouká se na to pěkně.“

Patricie tentokrát neřekla nic, mlčky se rozhlížela, pohledem se přitom ale neustále vyhýbala Pavlovi.

„Copak je, Patriko?“ zeptal se jí něžně.

„Neříkej mi Patriko,“ ohradila se automaticky, jak bylo jejím zvykem, chybělo v tom ale obvykle zanícení.

„Tak promiň, Patricie,“ omluvil se. „Stejně... něco se s tebou děje.“

Po dlouhém mlčení Patricie konečně odpověděla: „Mluvila jsem dneska s Lenkou...“

„A co? Děje se něco?“ Pavel měl Patriciinu mladší sestru opravdu rád.

„Byla nějaká divná. Viš, jak si od toho zájezdu do Avignonu slibovala, že konečně prorazí, že ji nechají něco si zahrát, ve skutečnosti tomu ale moc nevěřila. A teď na mě spustila, že jim všem ukáže, že na ni budeme pyšní...“

„Takže to nakonec vlastně dopadlo dobře, ne?“ zeptal se Pavel. „Asi se jí podařilo, jak říkáš ‚prorazit‘.“

„Jenže ona potom pokračovala a řekla mně, že za ní nemáme v žádném případě jezdit.“

„Tomu nerozumím.“

„Já taky ne, ale mám z toho těžkou hlavu. Obvykle nebývá tak záhadná...“

„A co když...“ Pavel se zamyslel a pak se rozesmál.

„Tak co tě napadlo?“

„Co když si tam prostě našla chlapa, a teď neví, jestli ti ho má představit, nebo ne. Třeba má obavy, jestli by jí ho starší sestřička schválila. Nebo prostě nechce, abys jí rušila, jenom by ztrácela čas, po který by si s ním mohla užívat někde v penzionku u moře...“

„Avignon neleží u moře,“ opravila ho Patricie, již ale Pavlův nápad zjevně pobavil. „Stejně je to fantastické, jak ty dokážeš myslet jenom na jedno...“

„To přece vím, že Avignon není u moře, jenže co když už jsou spolu dávno někde na Azurovém pobřeží? A pokud jde o to, že dokážu myslet jenom na jedno, není to pravda. Dost často myslívám na dvě...“ s těmito slovy se Patricii mlsně zadíval do výstřihu, přesně tak, jak to viděl u spousty mužů, kteří ji na ulicích potkávali.

Patricie na jeho narážku kupodivu ale nezareagovala, pouze se znovu zadívala kamsi do hlubin moře střež rozkládajícího se před jejich očima. Chvilí mlčela, pak si povzdechla.

„Neboj se, Patricie, zítra jí zkusíš zavolat znovu a uvidíme. Vždyť už je to velká holka, takže se s ní určitě dokážeš nějak rozumně domluvit. Když nebude chtít, abychom za ní jezdili, tak se na to vykašleme...“ Pavel se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: „Možná by to nakonec bylo lepší i pro nás. Na zpáteční cestě se potřebuju stavit nakoupit pár věcí v Amsterdamu, a rozhodně by našemu rozpočtu jenom pomohlo, kdybychom trochu ušetřili...“

Znovu se odmlčel a pak si také povzdechl: „Na podzim budeme mít velká vydání... Víš, se svatbou...“

„Nech toho, Pavle!“ utrhla se na něj náhle Patricie. „Žádná svatba na podzim nebude!“

„Cože?!“

„Prostě nebude...“

Po několika minutách napjatého ticha, ticha tak hlubokého, že se zdálo, jako by umlkli i dotěrní prodavači limonád a suvenýrů, se Pavel chladně zeptal: „Neměla bys mně něco vysvětlit?“

Patricie dále mlčky hleděla před sebe.

„Snad si aspoň zasloužím, abys mně řekla, proč najednou měníš všechny naše plány!“

„To nikdy nebyly naše plány, to vždycky byly jenom tvoje plány! A já jenom nic neříkala. Teď se ale všechno změnilo!“

„Co se mohlo změnit za pár hodin?“

„Já se totiž v říjnu musím vrátit sem, do Paříže... A do Čech přijedu až na Vánoce. Nebo možná ani to ne...“

„A co tu, proboha, budeš dělat?“

„Dáša...“

„Dáša?“

„Paní profesorka mně nabídla, abych od října nastoupila na INALCO na stáž.“

„Na jak dlouho?“

„Do konce roku.“

Pavel si trochu oddechl. Sice byl stále ještě vzteky bez sebe, zapeklitá situace se ale zdála být o něco řešitelnější.

„Takže v prosinci se vrátíš, a vezmeme se prostě na jaře.“

„Možná...“

„Jaké možná?“

„Od ledna se má totiž v Institutu uvolnit stálé místo asistentky na bohemistice. Já mám ideální kvalifikaci, takže pokud se osvědčím na té stáži, mohla bych tu práci dostat.“

„Jako že bys tu zůstala napořád?“ vyrazil ze sebe Pavel nevěřičně.

Odpovědi mu bylo pouze dlouhé ticho.

„To nemyslíš vážně!“ vykřikl, takže se směrem k nim obrátilo s tázavým výrazem několik turistů, kteří podobně jako oni obdivovali krásy do široka se rozprostírající Paříže. „Vstávej, jdeme zpátky do hotelu, sbalíme se a okamžitě se vracíme domů!“

„Prosím?“ v utrápeném Patriciině výrazu se objevil záblesk vzdoru. „Teď to nemyslíš vážně ty! Mám dovolenou, a chci si ji užít! Dostala jsem nabídku, jaká přichází jednou za život, a chci ji využít! Potřebuju si s tebou rozumně promluvit o tom, co bude s námi dvěma, a ty mně jenom řekneš, abych se sbalila a jela odtud pryč. To sis představoval, že kdybychom se my dva opravdu vzali, vypadalo by to už navždycky takhle? Že by všechno šlo jenom podle tebe?“

„Já si myslel, že my jsme si představovali, jak se vrátíme domů, vezmeme se, zařídíme si dům, budeme mít děti...“

„Už jsem ti přece říkala, že tohle všechno sis představoval ty. Já neprotestovala, protože se mně to taky docela líbilo. Teď se ale všechno změnilo. Já prostě tohle všechno nechci. Nebo zatím nechci,“ dodala Patricie, aby svůj předchozí výrok trochu zmírnila.

„Co myslíš tím zatím?“ zeptal se ohromeně Pavel.

„Třeba tu práci nedostanu, třeba se mně to nebude líbit, třeba se rozhodneš přijet za mnou... Proč bys vlastně nemohl přijet za mnou? Žít tady se mnou?“

„A co bych tu jako dělal?“

„Už několikrát jsi přece říkal, že firma ti funguje tak dobře, že kdybys chtěl, mohl bys přijmout pár zaměstnanců, a celé to pak jenom řídit...“

„To je ale nesmysl. Nemůžu přece dílnu řídit z Paříže. Kromě toho, já tu žít nechci!“

„Tak dobře, mohli bychom žít střídavě tady i tam. Pokud mně to vyjde, budu mít tři měsíce volna o prázdninách, navíc jarní prázdniny, zimní prázdniny... Mohla bych být každý rok

v Čechách dohromady až šest měsíců. A nějakou dobu bys zase ty mohl žít tady se mnou...“

„Už jsem říkal, že já tady žít nechci!“ Důraz odmítnutí, jež Pavel právě dal jasně najevo, Patricii neposkytoval žádné východisko.

„To já tady zase žít chci!“

Tak silný odpor Pavel nečekal. Až doposud se Patricie prakticky pokaždé podřídila jeho rozhodnutí. Pavel si někdy říkal, že to sice není nejlepší vklad do společné budoucnosti, na druhou stranu se ale utěšoval tím, že se přece vždycky rozhodoval správně. Správně, a tak, aby to bylo i v Patriciině nejvlastnějším zájmu.

„Takže, jak si to teď vlastně představuješ dále?“ zeptal se s přehrávaným klidem.

„Vrátíme se do hotelu, strávíme tu těch pár dnů, s nimiž jsme počítali, domluvím se s Lenkou. Pokud bude chtít, zajedeme za ní, pokud ne, pojedeme potom přes Amsterdam rovnou domů. Budeme mít ještě dost a dost času, abychom všechno probrali. Prostě se budeme chovat jako dva rozumní lidé, kteří chtějí najít nějaké východisko, přijatelné pro obě strany...“

„Tak já ti povím, co je rozumné. Rozumné je sbalit se, vrátit se okamžitě domů, vzít se a na všechny ty tvé nesmysly s Paříží zapomenout!“

„To nejsou žádné nesmysly! Mám možnost dělat to, co jsem vždycky chtěla, a dělat to taky budu!“

O kousek dál sedící pár se vztyčil a od oné dvojice, hádající se neznámým jazykem, se pro jistotu vzdálil. Pavel se za nimi ohlédl a pak pokračoval tišeji: „Přestaneme jim tu dělat divadýlko, budeš tak hodná, prosím?“

Když Patricie přikývla, navázal: „Jestli jsi opravdu rozhodnutá, pak už zřejmě není co řešit. Já si ale myslím, že se chováš jako malá. Já už jsem ale moc starý na to, abych tě přemlouval a vysvětloval ti, co je pro tebe nejlepší. Zřejmě

k tomu musíš dojít sama. Takže naposledy: Vracíš se dneska večer se mnou domů?“

„V žádném případě.“

„Tak dobrá. Hotel je zaplacený, peníze máš, já mám u sebe klíče od auta, pas, telefon, kartu do bankomatu a těch pár hadrů, které zůstaly na pokoji, bez těch se obejdu. Vracím se k hotelu, nasedám do auta a odjíždím. Kdyby ses přece jenom rozhodla, že chceš jet se mnou, zavolej. Jinak mně už volat nemusíš!“

Patricie se s prázdným pohledem dívala přímo před sebe a neuznala ho za hodna jakékoliv odpovědi.

„Mluvíš se mnou, nebo ne?“

„Myslíš, že máme ještě o čem vůbec mluvit?“

„Určitě... Vracíš se se mnou, nebo ne?“

„Už jsem ti snad řekla, že ne!“

„A jsi pevně rozhodnutá přijmout tu práci v tom potrh-lém ústavu?“

„Ano!“

„I za cenu toho, že to bude znamenat konec mezi námi dvěma?“

„Ten konec chceš ty, ne já!“

„Ne, to se tedy mýlíš, Patriko, skončit to chceš ty, já ne. Já ti stále nabízím domov a budoucnost, to ty ses rozhodla všechny naše plány –“

„Všechny tvoje plány...“

„- všechny naše plány hodit přes palubu!“

„Ty mně, Pavle, opravdu nerozumíš?“

„Rozumím ti až moc dobře! Prostě už nestojíš o to, abychom my dva byli spolu!“

„Ale tak to přece vůbec není!“

„Já to vidím jinak! Ještě jednou, ale tentokrát už opravdu naposledy: Vracíš se se mnou!“

„Ne!“

„Jak chceš!“

Poslední, co Pavel viděl, byly Patriciiny doširoka otevřené vyděšené oči, v nichž se ale neobjevil ani náznak ochoty ustoupit...

Kapitola druhá

Znovu kdesi v severní Francii

„Tak, jak na tom vlastně jsem?“

Pavel prováděl inventuru věcí, které si s sebou vzal, když předchozího večera prchal z Paříže.

„Peněz moc nemám, můžu si ale někde vybrat z bankomatu. Ale opatrně, Pavlíku, opatrně. Uvědom si, že na kontě toho moc není. Na zpáteční cestu by to mohlo stačit. Telefon...“

Povzdychl si, protože si uvědomil, že mobil pro něj v tuto chvíli znamená poslední naději, že by se Patricie přece jenom rozhodla s ním zůstat a zavolala mu. Současně si ale uvědomoval, jak lichá tahle naděje je.

„Pas mám, automapu taky, takže ztratit bych se neměl. Za pár hodin budu v Amsterdamu, vyřídím to u van Hoovena, a pak co nejrychleji domů...“

Náhodný pozorovatel, který by měl možnost Pavla sledovat předchozího večera pod Sacré Cœur, by ho teď nepoznal. Jindy vysoká postava se nahrbila dopředu, jako by ramena musela vzpírat jakousi nečekanou tíhu. Pod očima se jasně rýsovaly temné kruhy – pozůstatek napolo probdělé noci. Ruce se mladému muži nervózně trásly. Přes jasné známky fyzického a psychického vyčerpání se mu ale v očích stále ještě zračil vzdor, neochota ustoupit Patriciinu vrtochu, za nějž její rozhodnutí zůstat v Paříži stále považoval.

„Musím si někde koupit něco k jídlu a k pití, hlady už skoro nevidím. Úplně stačí, jak jsem utahaný. Musím si dát pozor, abych se někde neroztřískal...“

Pavlova situace po pravdě příliš radostná nebyla. Přestože byl zvyklý se sám o sebe postarat, cesta, kterou měl urazit, byla ještě dlouhá. Ohrožovala ho únava, vyčerpání a určitá letargie, v níž se proměnil jeho předchozí vztek. Pavlovi bylo jasné, že nejlepší, co by mohl udělat, by bylo zůstat ještě pár hodin na místě a pokusit se trochu si odpočinout. Kromě toho, že mu na to chyběly peníze, ale toužil dostat se co nejrychleji pryč.

Ranní slunce svými jasnými paprsky prozlatilo oblohu, vše slibovalo, že na muže čeká další krásný den. Den, který chtěl původně strávit s tou, již považoval za sobě vůbec nejbližšího člověka, která ho ale tak příkře odmítla. Místo toho, aby byl s Patricií, měl před sebou první z mnoha osamělých dnů – nedokázal si totiž ani v nejmenším představit, že by Patriciino místo v jeho životě mohlo být v nejbližší době kýmkoliv nebo čímkoliv zaplněno.

„Patriko, Patriko,“ povzdechl si. „Proč to všechno muselo skončit takhle...“

Z melancholie ho vyvedl až pokus sehnat něco k jídlu a k pití. Ne snad, že by ve vesničkách nebylo dost a dost příležitostí si koupit bagetu, kus sýra a láhev minerálky, bohužel zde jaksi nebyly samoobslužné prodejny a většina místních prodavačů se Pavlovým pokusům dorozumět se s nimi anglicky pouze pobaveně usmívala.

„Zaplaťpánbůh, že už budu odtud,“ povzdechl si Pavel spokojeně, když se mu konečně podařilo obstarat něco k jídlu a pití. „Nepochopím, proč se nenaučí nějaký normální jazyk, kterým se mluví i někde jinde.“

Pohodlně se usadil na místo spolujezdce, kde mu nepřekážel volant, a pomalu posnídal. Stejně jako vždycky každé sousto pečlivě rozžvýkal – dočetl se totiž kdysi, že tak se nejlépe ochrání před žaludečními vředy – a zapil. Když dojedl, vystoupil a smetáčkem vymetl každíčky drobeček, poté

vyklepal všechny sedačky, obešel auto a zkontroloval pneumatiky. Uvědomoval si, jak je jeho úzkostlivá pečlivost komická, nemohl si ale pomoci. Ve skutečnosti mu teď ovšem dodržování všech těchto rituálů pomáhalo přenést se přes šok, který prožil, a umožnilo překonávat následky hluboké citové újmy.

Znovu se usadil do auta a roztáhl si automapu. Prstem jel po červené lince znázorňující pobřežní výpadovku z Francie na východ a polohlasně si sečítal kilometry. Přitom si rozvrhoval itinerář. „Takže tady někde budu muset nabrat benzin... tady bych se mohl zastavit na něco k jídlu... když se nebudu moc zdržovat, mohl bych být u van Hoovena někdy po třetí. Tam se zdržím možná hodinku, a pak zase vyrazím... Asi to nepůjde, abych jel přes noc, někde se mně možná ale podaří si zase trochu zdřímnout. Když všechno půjde dobře, mohl bych zítra odpoledne být doma...“

V okamžiku, kdy vyslovil poslední slůvko, píchlo ho u srdce, protože si uvědomil, do jaké míry si pro sebe obraz domova spojoval s Patricií. S tou Patricií, která u něj od května, kdy odpromovala, už trvale bydlela. Pavel se rychle pokusil zaplašit myšlenku na všechny ty její věci, nedbale poházené na nejrůznějších místech jeho malého bytu a tak kontrastující s jeho pečlivě složeným oblečením, které bude muset uložit do krabic a odvézt jejím rodičům. Uvědomoval si, jak bude jeho byt ještě po mnoho dalších týdnů provoněn její vůní, napadlo ho, jak dlouho bude ještě nacházet její zlaté vlasy v hřebenech v koupelně, vzpomněl si na její noční košili uloženou společně s jeho pyžamem ve skříni, a opět si povzdechl. „Nebude to nic příjemného... nějak se s tím ale vypořádat budu muset...“

Pečlivě si zapjal bezpečnostní pásy, vymotal se ze změní místních silniček a napojil se na rušnou hlavní cestu, která se pomalu měla proměnit v dálnici a zavést ho přes Bruggy a Antverpy do Amsterdamu.

Rušná pobřežní silnice se začala poznenáhlu rozšiřovat, až se proměnila v dálnici. Pavel jel opatrně, protože si uvědomoval, jak moc je unavený. Dokonce – ač to jinak nemíval ve zvyku – kousek svezl jakéhosi stopaře. Očekávané rozptýlení mu to ale nepřineslo. Chlapec totiž po většinu času mlčel jako zařezaný, a když se přece jenom rozhodl Pavlovi na jeho otázky odpovídat, ukázalo se, že ani u něj – jako zřejmě u všech místních – není angličtina tou nejsilnější stránkou. Nakonec byl Pavel docela rád, že jeho pasažér vystoupil kousek před belgickými hranicemi.

Telefon po celou dobu ani nepípl, a proto Pavlovi nezbyvalo, než si začít zvykat na myšlenku, že Patricie neustoupí, takže i poslední, byť velmi chabá naděje, že se podaří jejich vztahy urovnat, poznenáhlu brala za své.

Krátce před polednem se zastavil na jednom belgickém odpočívadle. Koupil si pár sladkých krémových kousků pečiva a dal si silnou kávu. Přesto se mu nepodařilo ze sebe setrást celodenní únavu. Připadal si, jako by se musel prodírat silnou vrstvou vaty. Všechny zvuky mu zněly tlumeně, barvy připadaly našedlé, slunce příliš ostré a bodající do jeho unavených očí.

Přechod z francouzské pobřežní silnice na síť dálnic Beneluxu mu úlevu v žádném případě nepřinesl. Být zde byl provoz mnohem plynulejší, musel dávat velký pozor na různé křižovatky a odbočky. Dálnice zde připomínaly hustou pavučinu, rozprostřenou po celé zemi a spojující navzájem snad všechna města a městečka, co jich tu bylo. Znovu zastavil u jednoho odpočívadla a pokusil se nadopovat další kávu. Jediným výsledkem tohoto pokusu byla úporná bolest hlavy, jak se organismus pokoušel vyrovnat s koňskou dávkou kofeinu, na nějž Pavel v tak velkém množství nebyl zvyklý.

„Aspoň na chvíli si zdřímnout,“ povzdechl si, bylo mu ale jasné, že přetažený organismus by mu stejně nedovolil usnout.

„Řízek, hranolky, pivo a postel. Radši dvě piva, aby se mně lépe spalo, to je to, co bych potřeboval,“ zasnil se. „Do čerta, vždyť na to ani nemám prachy! I kdybych si v Amsterdamu dal nějakou slušnější večeři, nezbyvá mi dost na to, abych si zaplatil nocleh.“

Hystericky se zahihňal. Z tohoto úhlu na věc dosud nepohlížel. Sice si docela dobře spočítal spotřebu benzínu, takže se nemusel bát toho, že by nedokázal dojet až domů, jinak ale rezervy příliš neměl. Mohl si sice koupit bagetu, párek v rohlíku či láhev minerálky, pokud by ale došlo k čemukoliv nepředvídanému, ocitl by se v obtížné situaci.

A za vše mohla... jeho příslovečná pečlivost! Platební karty sice používal běžně, natolik konzervativní přece jenom nebyl, protože se ale obával, že by o kartu mohl někde přijít, nechával si na disponibilním účtu vždy jenom tolik peněz, kolik v danou chvíli opravdu potřeboval. Do Francie proto vyjel s tím, že na účtě pro jistotu skoro nic neměl. Místo toho si s sebou vzal poměrně velkou sumu v hotovosti – ta ale zůstala ležet v Paříži v hotelovém pokoji na stole! Další zdroj financí – Patriciina platební karta, na níž byl zůstatek podstatně vyšší než na jeho běžném účtu, byla pro něj v danou chvíli již zcela nedostupná. Posledním zdrojem pak měla být jeho druhá platební karta, jejímž prostřednictvím se dostával ke svému podnikatelskému účtu. Tu s sebou bral jenom tehdy, měl-li v úmyslu v zahraničí provádět větší nákupy. A podobně jako ve všech podobných případech ji Pavel nechával uloženou v hotelovém trezoru a vyzvedával si ji, až když ji na nákup skutečně potřeboval. Takže i teď karta bezpečně, leč nedostupně odpočívala v Paříži v bezpečí trezoru na hotelové recepci.

„Tak by mě zajímalo, co vlastně budu u van Hoovena dělat...“ zamyslel se o chvíli později nahlas. „Kdybych býval jenom trochu přemýšlel, dohodl jsem se s Patricií a mohli jsme si peníze aspoň rozdělit... Nebo jsem mohl ještě z Pa-

říže van Hoovenovi zavolat a celou schůzku zrušit... Nebo... No, teď už je to vlastně celkem jedno. Do Amsterdamu je to jenom kousek, tak se aspoň podívám, jestli už sehnal všechno, co mně slíbil. A pokud to bude v pořádku, zajedu tam znovu příští týden. Sice se to trochu prodraží, nedá se ale nic dělat...“

Přejezd přes belgicko-nizozemské hranice pochopitelně nepředstavoval žádný problém – po pravdě řečeno Pavel ani nezaregistroval místo, kde se jeden stát mění v druhý, a úspěšně se mu podařilo vyhnout Bredě, prvnímu většímu městu na nizozemské straně.

Jeho náladu to ale již o mnoho zlepšit nemohlo. Bolela ho hlava, jak se organismus pokoušel vyrovnat se záplavou kofeinu, chtělo se mu spát, měl hlad, potil se a vůbec byl celkově velmi nemilostivě naladěný. Na krátké zastávce na jednom z dalších odpočívadel si přečetl v průvodci, že v celém Amsterdamu se za parkování platí, a to navíc poměrně dost. Údajně vhodnější je zaparkovat na okraji města, a dále pokračovat veřejnou dopravou. Bližším studiem plánu Pavel zjistil, že záchytné parkoviště se nachází u fotbalového stadionu Arena na jihu města, což bylo pozitivní, bližším studiem automapy si ale ověřil, že se s největší pravděpodobností nevyhne průjezdu Utrechtem, čtvrtým největším městem Nizozemska, což se naopak jevilo jako věc značně negativní. To, že průvodce Utrecht chválil a doporučoval k návštěvě, Pavla nikterak v jeho antipatiích nezviklalo. Nebohý Utrecht si pro sebe okamžitě překřtil na „Utrejch“.

Navíc značně zhoustl již beztak nepřehledný provoz. Auta nejružnějších značek a kubatur se řítily jako zběsilá, jako by Amsterdam byl zářícím světlem a ona zase můrami, jež jsou touto září přitahovány.

„Co jsem komu udělal?“ postěžoval si Pavel pařátému panáčkovi na zpětném zrcátku, kam ho pověsila Patricie. Paná-

ček podle očekávání neodpověděl, takže Pavel pokračoval sám. „Všichni si myslí, že jsem s babou v Paříži, já bych byl nejradši doma v dílně, a místo toho tvrdnu před nějakým ‚Utrejchem‘, nemám na kus žvance a jsem utahaný jak kůň!“

To, jak se pokusil co nejstručněji popsat vlastní situaci, ho dovedlo ještě k jedné úvaze – všichni známí a příbuzní skutečně byli přesvědčeni o tom, že je stále s Patricií v Paříži; o jejich rozchodu – byl-li to vůbec rozchod – ještě nikdo nevěděl. Stejně tak, jako nikdo nevěděl, že on sám je kdesi v Holandsku, nikdo zřejmě neměl tušení ani o tom, že Patricie zůstala sama v Paříži.

Pavel se zastyděl. Vždycky se snažil chovat ke všem co nejslušněji, a měl pocit, že i přes včerejší hádku toho pořád zůstávalo dost a dost, co ho v minulosti s Patricií spojovalo, takže by měl a mohl projevit zájem o to, jak se jí vede. Vytáhl mobil a vyfukal známé číslo...

Nezúčastněný hlas operátora mu sdělil, že nemá právo na toto číslo volat. V jeho únavou ztýraném mozku se vše spojilo do velmi egocentrické úvahy – „Takže už všichni vědí, že ji nesmím ani volat...“ – zašeptal. Pak si ale uvědomil, že jenom zapomněl uvést předčíslí pro volání do zahraničí. Rychle chybu napravil a tentokrát vyfukal číslo správně, tedy včetně všech hvězdiček, křížků a nul. Usilovně tiskl telefon k uchu a poslouchal vyzváněcí tón, leč nikdo se neměl k tomu, aby telefon zvedl.

Na stole v pařížském hotelovém pokoji se telefon mohl ukřičet... Jeho majitelka zde ale již od včerejšího večera nebyla...

Pavlovy nejčernější obavy se naplnily, když, aniž by tušil jak, se náhle ocitl na rušné ulici pojmenované po jakési Kateřině. Aspoň tolik Pavel vyrozuměl z cedulek na nárožích, kde se název Catharijnesingel postupem času změnil na Catharijne Baan.

„Takže už jsem v Utrechju,“ vydechl Pavel znechuceně. Průjezd čtvrtmilionovým městem se všemi jeho křižovatkami, semaforey, přechody pro chodce a cyklistickými stezkami mohl již beztak napjatý Pavlův časový program ohrozit ještě více. Naštěstí se ukázalo, že cesta městem je rychlá a relativně plynulá. Šokující pohled se ale Pavlovi naskytl poblíž nádraží. „Centraal Station“ zde totiž přerůstala v obrovské nákupní centrum se snad stovkami obchodů. Vše i při pohledu ze silnice, která tímto komplexem procházela, působilo dojmem jakéhosi obludného mraveniště. Tato Mekka konzumu Pavlovi naháněla hrůzu. „Tak sem bych se nechtěl dostat ani za nic...“ vydechl zděšeně. Panáček Paťáček na zpětném zrcátku souhlasně přikyvoval.

Ze severního okraje Utrechtu je to k jižnímu okraji Amsterdamu již jenom něco okolo třiceti kilometrů; ve skutečnosti obě města téměř srůstají dohromady. Pavel si toho byl dobře vědom, a proto se v rámci možností pokoušel jet co nejpo- maleji, aby neminul některou z odboček, jež by mu umožnily odstavit auto na nějakém bezpečném – a co nejlevnějším – místě, odkud by už dále pokračoval metrem nebo autobusem.

Pavlovy znalosti Amsterdamu byly poněkud... zvláštní. Přestože město navštívil již několikrát, vždy zde byl prakticky výhradně pracovně. Jeho nejčastějšího partnera zde představoval právě Joachim van Hooven, jehož chtěl navštívit i tentokrát. Zatím vždy ale do Amsterdamu dorazil vlakem nebo autobusem a z hlavního nádraží cestu znal dobře; autem přijížděl poprvé.

Protože město navštěvoval vždy pouze pracovně, neznal prakticky nic z jeho pamětihodností; a to ani z těch „oficiálních“, jako jsou Královský palác či muzea a galerie, ale ani z pamětihodností „neoficiálních“, tedy čtvrt červeních luce- ren či coffeeshopy s legálně prodávanými lehkými drogami, na něž se ho po návratu do Liberce vždy ptali jeho známí a bývalí spolužáci. Po pravdě řečeno ho z toho ale vůbec nic

nezajímalo. Kdyby nemusel, zřejmě by nikdy v životě rodné město snad ani neopustil. Pokud by šlo o cestování, stačilo by mu občas vyjet do Jizerských hor a jednou za pět let si zaplatit zájezd na čtrnáct dní někam k moři.

I tentokrát by se do Amsterdamu vypravil vlakem, protože ale byl „donucen“ trávit dovolenou ve Francii, napadlo ho, že by se mohl ve „městě na grachtech“ zastavit při zpáteční cestě. I když to představovalo zajižďku, zdálo se to levnější, než jet po návratu do Čech znovu do Nizozemska a zpátky. A Patricii se návštěva dalšího evropského velkoměsta původně zdála být hodně lákavá. Sice se po nějakou dobu zdálo být obtížně řešitelné, jak naplánovat přesný termín cesty do Amsterdamu, protože před odjezdem do Francie Pavel nevěděl, jak dlouho se tam – vzhledem k možné cestě na jih za Patriciinou sestrou – zdrží, nakonec se ale podařilo vyřešit i to. Van Hooven mailem přislíbil, že požadované věci připraví tak, že si je Pavel bude moci prohlédnout dokonce, i kdyby se v Nizozemsku chtěl stavovat cestou do Francie, a ne až při návratu.

Po pravdě řečeno Pavla do Amsterdamu teď celkem nic netáhlo, jaksi podvědomě se ale snažil oddálit okamžik, kdy se vrátí domů bez Patricie a dá tím jejich rozchodu jakýsi definitivní ráz. Navíc si uvědomoval, že ve dnech a týdnech, které přijdou, se pro něj tím nejdůležitějším při snaze překonávat pocit osamocení stane dodržování obvyklých úkonů a vyhledávání co nejrozsáhlejší škály činnosti. Takže stejně tak důležité jako pravidelně si čistit zuby a každý den se oholit pro něj bude práce. A návštěva Amsterdamu mohla být dobrým začátkem této kúry.

Pavel ještě jednou zastavil; tentokrát jenom proto, aby s pedantičností sobě vlastní zkontroloval, zda má všechny věci. Znovu přepočítal skrovnou sumu hotových peněz, přesvědčil se, že má v peněžence nepříliš užitečnou platební

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.